

Men snart blev han lei af den grusomme Jagt,
 og mindre forsigtig han blev.
 En Nat i en Laave han havde sig lagt
 saa inderlig træt af alt Stræv.
 Han laa der, og lytted saa stille og rolig,
 han ventede ei Fred i sin fattige Bolig,
 Saa mærked han Skridt, og han lyttede bleg
 og hørte, at Lensmanden Nævnet hans skreg.

Han fik ikke Tid til at klæde sig paa,
 men skyndte sig ud som han var.
 Ni haandfaste Bønder derude han saa —
 paa Akslen Geværet de bar.
 Og hurtig som Lynet de ham nu omringer,
 og griber den farlige Peder Springer.
 Han gav sig godvillig og stod ei imod,
 mens de lagde Lænker om Haand og om Fod.

Og saa blev han fængslet, og Straffen blev haard,
 tolv Aar han i Fængsel skal gaa.
 Og alle de Bønder kan ta' sig en Taar,
 nu kan ikke Peder dem flaa.
 Og Lensmandens Løn, de to Hundrede Kroner,
 de kan nu bli delt mellem Nannestads Koner.
 Et Ønske vi sender dem alle tilsidst;
 Vi ønsker at Tiden dem ikke blir trist.

Pris 10 Øre.

Eftertryk forbydes

Tilkjøbs i „Bogvennen“, Universitetsgaden 18

Kristiania.

Helge Schultz, Prinsensgade 11.

Den bekjendte Vise

om

Mestertyven

Peder Springer.

Mel. Hjalmar og Hulda.

I Skoven ved Grekland, hist ved Fredriksstad
blev Skovbraad en varm Julidag.
Og liden den blussed syv Gange paa Rad
i Skoven med Smeld og med Brag.
Og Lensmand med Bønder, der ei vare bange,
forsøgte saa ivrig den Brandstifter fange.
Og Petter den Springer, af Lensmanden kjendt,
man trodde saavist, havde Skovbranden tændt.

Men Petter paa Foden var temmelig rap,
da Lensmanden kom — var han væk,
og unda saa ofte fra Bønder han stap, —
de modigste skjalv rent af Skræk.
De klaprende mente: Men hvem er da Manden?
Han maa have Hjælp af den selveste F...!
Men Petter med Kjæresten sin sad og lo,
Nei, Lensmænd og Bønder maa mig le i Ro.

Men Lensmand med Hjælp var i Sporet saa nær,
han mente i Klemmen han var.
Nu, Petter, du Springer, min Fange du er,
snart endt har du Frihedens Dør.
Men Petter var oppe saa hurtig som Lynet,
en Kugle Herr Lensmanden nær fik i Trynet,
og hurtig i Skoven fra Fælden han stak,
Herr Lensmand saa sint, saa næsten han sprak.

Men Elskovens Hygge, se der var forbi;
thi Kjæresten Lensmanden tog;
men Petter som Fuglen i Skoven var fri,
Og hastig fra Bygden han drog.
Thi endt var nu Livet med Morro og Hygge
og Farten den gik gjennem Raade og Rygge
fra Moss over Fjorden til Saride det bar,
og hurtig i Skauger Hk Springerer var.

Til Lensmand i Lier kom Melding med Hast,
at Springerer paa Farten er nær.
Ja om han tør komme — se saa skal han fast
selv om han er aldrig saa svær.
Men Petter saa hurtig i Skoven trasker,
og hurtig saa har de ham inde i Asker —
Da Lensmanden kom — saa var Springerer væk —
og Bønderne stod saa de daaned af Skræk.

En Husmand en Kvæld i sin Ensomhed sad,
kom Springerer did paa Besøg.
Om ran havde vovet hin Aften — saa glad,
saa havde han gjort et Forsøg —
Men Manden ei voved at løfte sin Finger,
at fange den farlige Petter Springer.
Og hurtig var Gæsten i Skoven saa væk;
men Husmanden bandte Fy F... saa fræk!

Nu Lensmænd og Øvrighed er paa sin Vagt:
Naar mon vi den Fyren skal faa.
Og rundt om i Skovene falder en Jagt,
den Fyr vil de levende flaa.
Men Petter hin Springer sig tager i Vare:
O nei, mine Lensmænd, det manglede bare!
Jeg vil foretrække i Friheden gaa,
end inde i Cellen blandt Murene staa.

Saa fór der fra Folke et Bud over Land:
To Hundrede Kroner vi gir
til den, som kan gribe den farlige Mand
eller gjøre saa fakket han blir.
Og Penge, det vil jo saa mange fortjene,
de spør ei, om Midlerne altid er rene.
Og Peder forfulgtes med Hund og Gevær,
men hvor de saa ledte, de kom ham ei nær.